

Vodkavenskab

Dørene lukker i bag mig. Jeg er lidt usikker på, om vi alle er med i S-toget. I hvert fald tror jeg, de andre passagerer vil blive taknemmelige for, at antallet af unge fulde mennesker bliver formindsket. De glæder sig nok til at være sammen med familien hele weekenden. For mig er det bare omvendt. Eller, jeg glæder mig også til weekenden. Men for mig åbner der sig et helt nyt univers. Der, hvor hæmninger ikke findes. Dørene, der åbner sig til dans, drenge, og ja, det voksne nok vil kalde ungdom.

Jeg når lige at sætte mig oven på Thomas, inden toget bremses og ville have væltet mig omkuld med den lille smule balanceevne, jeg har tilbage. Thomas griner af mit stunt og brokker sig over mit spidse haleben. Det kan jeg vel ikke gøre for. Naja sidder foran mig. Hun rækker mig en flaske, der ligner en blanding af noget, jeg ikke vil vide. Jeg smiler til min bedste veninde og tager imod flasken. Det brænder hele vejen ned igennem mit svælg. Jeg føler, tårene presser på. Jeg må konstatere, at blandingsforholdet på den brune væske må være noget lignende én til to. Thomas tager flasken ud af hånden på mig. Egentlig ret klamt, at vi alle har suttet på den. Gider jeg ikke tænke på. Naja læner sig ind mod mig, så jeg kan lugte hendes Armani parfume. Jeg får kvalmefornemmelser af den søde duft. Det er som at blive lukket inde i Sephora i Illum. Hun lægger armene

omkring mig, og et øjeblik bliver jeg bange for, at jeg får presset mit haleben alt for hårdt ned i Thomas' lår. Hun hvisker mig noget i ørene. Det kilder, og jeg får ikke fat i det, hun siger. Nikker bare svagt og sender hende et stort smil. En ældre mand har siddet og kigget skeptisk på os, siden vi stod på i Sorgenfri. Sorgenfri, det lyder ret uskyldigt. De skulle bare vide. Manden tror åbenbart, jeg smiler til ham. Han kigger med sine buskede øjenbryn helt op i panden, da jeg senere får sendt ham et luftkys.

Thomas sidder og hopper med benene op og ned. Jeg prøver på at fokusere på de røde prikker, der stødt bliver færre i takt med jo længere, vi kommer. Det er svært, da mit hoved dunker, og jeg samtidig hopper op og ned. Jeg kører hånden gennem mit lyse hår og prøver at lukke snakken ude. Jeg må ikke gå kold nu, klokken er kun. Øhm, hvad er klokken? Jeg vender mig om for at spørge Thomas. Opdager bagefter, at jeg sidder i en ret akavet stilling. Gad vide, hvor den gamle mands øjenbryn sidder nu. Thomas ved ikke, hvad klokken er, så jeg kravler mindre elegant ned af hans skød. Jeg sætter mig, så godt jeg kan, ned på det grimme blå sæde, en farve DSB har valgt, og så noget gråt snavs, jeg godt kunne have været foruden. Bliver tilbudt en øl, som jeg deler med Naja. Jeg kigger igen op på de røde prikker og navnene på stationerne. Det røde lys blinker faretruende, som en bombe, der skal springe. I højtalerne lyder en kvindestemme "Dette tog er linje A til Vallensbæk". Da jeg minder de andre om vores uheld sidste weekend, der bestod i, at vi kørte helt til Sydhavn, bryder latteren ud i hele kupeen. Min mave slår krampes af latter. Jeg har det overraskende bedre.

"Næste station Nørreport", lyder kvindestemmen igen. Jeg tager Naja i hånden, og vi maser os sammen med gruppen af unge mennesker ud af toget.

Jeg får på vejen vinket til den gamle mand. Jeg tror ikke, han ser mig. Han er måske på vej til Sydhavn.

En kold luft rammer mig, da vi kommer udenfor. Eller faktisk er vi vel nede under jorden. Koldt er det i hvert fald. Mine muskler trækker sig sammen, og gåsehuden spreder sig. Jeg kunne godt bruge noget af den brune væske nu! Thomas står på en trappe lidt fremme. "Følg mig!" råber han. Ingen på Nørreport Station er i tvivl om, hvor denne ynkelige gruppe af unge mennesker skal hen. Jeg holder stadig Naja i hånden. Det viser sig at være en god idé, for jorden bevæger sig pludselig under mig, da jeg tager mit første skridt.

Jeg ligger i min seng og kigger op i loftet. Klokkeren er, øhm, hvad er klokken? Denne situation minder mig om sidste weekend. Jeg husker ikke så meget fra den fredag. Det, der står mest tydeligt, er den gamle mand med øjenbrynene. Resten af aftenen flyder ligesom sammen. Lidt ligesom den havregrød, jeg kan høre, mor laver i køkkenet lige nu. Elsker havregrød med kanelsukker. Naja siger, at jeg satte mig i kanten af vejen og tisede. Håber virkelig, hun laver sjo. Jeg vil ikke tænke på, hvis Thomas har set mit spidse haleben! Naja har skrevet noget med, at hun glæder sig til, at jeg kommer i eftermiddag. Hun skal holde 16-års for pigerne i klassen. Faktisk kun på grund af et væddemål med Andreas. Han troede ikke på, hun ville holde en stille fødselsdag med pigerne fra klassen uden alkohol og alt det der. Det skulle hun selvfølgelig bevise, og dagen efter var alle pigerne inviteret til boller og kakao, som hun beskrev det for Andreas. Så skal jeg vel ud og købe en gave til hende. Jeg slår dynen til side, så den varme luft, der ligger om min krop, forsvinder. Men først skal jeg have min grød med rigeligt kanelsukker. Det lyder ret klamt.

Jeg tager S-toget til Lyngby for derefter at tage i Storcenteret. Jeg tæller de røde prikker. Opdager, at en lille dreng ved siden af mig også gør. Jeg smiler til ham. Han læner sig ind til sin mor. Selvfølgelig. Han bliver sikkert skræmt af mit grimme ansigt, som jeg har skånet for makeup. Det gør jeg aldrig igen! Moren smiler undskyldende bagefter for indirekte at sige, at det skal jeg da ikke tænke på, hendes barn er bare bange for rødmossede ansigter. Hun har selvfølgelig det helt naturlige look. Typisk.

Lyngby Storcenter er ret stort, kan jeg konstatere endnu en gang, da jeg står og kigger på en af skærmene med kort over butikkerne. Det er klart, det hedder et storcenter. Jeg kender godt de fleste butikker. Okay, jeg er teenager og pige, hvad kan man ellers forvente. Jeg har bare ikke lige fundet den helt rigtige gave. Har faktisk ingen idé. Jeg sætter mig på en bænk for at samle tanker. Jeg har været veninde med Naja, siden hun startede i begyndelsen af niende klasse. Vi har da været sammen i de fleste weekender. Når der har været fest altså. I skolen snakker vi om weekenderne. Jeg bruger udelukkelsesmetoden. Hun går ikke til nogen form for sport, så jeg kan udelukke Sportsmaster. Jeg kigger på de mennesker, der går forbi mig. De virker meget målrettede. Og Intersport, tilføjer jeg. Det kører jo, siger jeg sarkastisk. Jeg holder hovedet med hænderne, som jeg hviler på knæene.

Jeg kender hende jo ikke. Jeg rejser mig og lader skyldfølelsen ligge på bænken. Jeg sætter kursen mod Kvickly, forbi Intersport og direkte ned mod vinafdelingen. Så giver jeg hende bare en flaske vodka.